

POSTANOWIENIE

Dnia 2 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 2 września 2020 r.

w sprawie wniosku **S. T.**

skazanego z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt II K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

odmówić przyjęcia wniosku S. T. wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego S. T. z dnia 25 lutego 2020 r. o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu „pomocy w napisaniu wniosku do Sądu Najwyższego o cofnięcie (...) sprawy do ponownego rozpatrzenia lub kasacji i napisania pisma o ułaskawienie”. Następnie w dniu 23 marca 2020 r. złożył kolejne pismo zatytułowane „Aneks”, w którym sprecyzował, że „kasacja lub cofnięcie sprawy do ponownego rozpatrzenia” dotyczy sprawy o sygnaturze II K (...) Sądu Okręgowego w S., w której skazany został za czyn z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 8 lat pozbawienia wolności, podwyższoną w następstwie instancyjnej kontroli wyroku przez Sąd Apelacyjny w (...) do 10 lat (k. 6-7). Zarządzeniem z dnia 12 maja 2020 r. przewodniczący

Wydziału I Izby Karnej Sądu Najwyższego pismo złożone 25 lutego 2020 r. potraktował jako wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 października 2018 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 6 lipca 2018 r., sygn. akt II K (...), którym S. T. został skazany za czyn z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 lat pozbawienia wolności, wzywając jednocześnie skazanego do uzupełnienia braku formalnego wniosku poprzez podanie dlaczego domaga się „cofnięcia sprawy do ponownego rozpoznania” w terminie 7 dni pod rygorem uznania wniosku za bezskuteczny (k. 8). W określonym terminie skazany zrealizował nałożony na niego obowiązek. Wskazał na to, że nie posiada środków do uiszczenia orzeczonej nawiązki, a Sąd II instancji utrzymał w tym zakresie orzeczenie w mocy, nie biorąc pod uwagę znajdującej się w aktach sprawy opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Opinia ta została ponadto podważona w wyniku diagnostyki przeprowadzonej w areszcie śledczym. Jak wynika z dalszych twierdzeń skazanego, zawartych także w innych pismach złożonych w tej sprawie, w następstwie został skierowany do odbywania kary w oddziale terapeutycznym, z czym się nie zgadza, wnosząc o „zdjęcie tego oddziału” po to, by mógł w warunkach zakładu karnego podjąć zatrudnienie i „być bliżej rodziny”.

Skazany S. T. w piśmie z dnia 25 lutego 2020 r. oraz z dnia 20 sierpnia 2020r. zwrócił się nadto o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, w celu „pomocy w napisaniu wniosku do Sądu Najwyższego o cofnięcie (...) sprawy do ponownego rozpatrzenia lub kasacji i napisania pisma o ułaskawienie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego S. T. jest bezzasadny w stopniu oczywistym, stąd należało odmówić jego przyjęcia. Ten stan rzeczy dezaktualizował potrzebę rozpoznania wniosku o ustanowienie obrońcy z urzędu w związku z wymogiem określonym w art. 545 § 2 k.p.k. Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 r., a wprowadzonego ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247), osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści.

W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako nie dającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia braków formalnych. Innymi słowy, w art. 545 § 3 k.p.k. ustawodawca nałożył na sąd wznowieniowy obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania w pryzmacie jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Powyższy przepis wskazuje, że sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Katalog przyczyn, których zaistnienie może skutkować uznaniem wniosku za oczywiście bezzasadny jest zatem otwarty, na co wskazuje użyty na gruncie art. 545 § 3 k.p.k. zwrot „w szczególności”. Oczywista bezzasadność wniosku może wynikać m.in. z faktu, że oparto go na podstawach, które nie są przewidziane w ustawie albo być konsekwencją niewskazania we wniosku jakichkolwiek podstaw wznowieniowych. Na równi z tym należy również traktować sytuację, w której odwołanie się do określonej podstawy wznowieniowej ogranicza się jedynie do formalnego jej przywołania, bez wskazywania, jakie konkretnie okoliczności przemawiają za wznowieniem postępowania. Ciążący na wnioskodawcy obowiązek wykazania przesłanki wznowienia, nie może bowiem sprowadzać się wyłącznie do powołania przepisu kodeksu, gdzie wymieniono określoną podstawę, bez jakiegokolwiek odwołania się do realiów sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18, LEX nr 2496267).

Skazany na poparcie złożonego wniosku wskazał generalnie fakt skazania przez sądy obu instancji, niewzięcie pod uwagę opinii sądowo lekarskiej oraz brak środków finansowych na uiszczenie orzeczonej wobec niego nawiązki. Swój wniosek uzasadniał nadto przebiegiem postępowania przed sądem penitencjarnym oraz okolicznościami związanymi z wykonywaniem orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności. Alternatywnie, na wypadek nieuwzględnienia wniosku,

skazany złożył wniosek o przeniesienie go z oddziału diagnostycznego, aby w warunkach pozbawienia wolności mógł podjąć pracę.

Analiza wniosku skazanego – w całości – pozwala stwierdzić, że żadna ze wskazanych w nim okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k. lub art. 542 § 3 k.p.k., a zarzuty jakie stawia skazany wyrokom wydanym w jego sprawie dotyczą co najwyżej postępowania dowodowego oraz jego braków, które jego zdaniem powinny wpłynąć na ponowne rozpoznanie sprawy. Podobnie odnieść się należy do zarzutów skazanego dotyczących zagadnień wykonawczych. Nie dotyczyły one czynu, który mógłby zostać potraktowany jako mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, którego wzruszenia domaga się skazany żądając wznowienia postępowania. Nie aktualizuje się więc tutaj związek, o jakim mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Żadna podniesionych okoliczności nie ma waloru nowego faktu i dowodu, zatem nie może powodować podjęcia czynności wznowieniowych. Podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w postępowaniu wznowieniowym nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Wszelkie czynności i decyzje podejmowane w trakcie wykonywania orzeczenia na podstawie przepisów Kodeksu karnego wykonawczego czy to w kwestii klasyfikacji do właściwego systemu wykonywania kary pozbawienia wolności i określenia warunków indywidualnego oddziaływania na skazanego, czy egzekucji orzeczonych prawomocnym wyrokiem środków kompensacyjnych, nie mogą być przedmiotem wznowienia.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest bezzasadny w stopniu oczywistym, albowiem nie spełnia podstawowych warunków ustawowych. Mając na uwadze powyższe należało odmówić jego przyjęcia.